

ת"ד 2938/11/10 - מדינת ישראל נגד מלי גרשון

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 2938-11-10 מדינת ישראל נ' גרשון
תיק חיצוני: 20-2771/2009

בפני	כב' השופט - ס. נשיא יהושע צימרמן
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמת	מלי גרשון

החלטה

מותב זה הרשיע את הנאשמת בגרימת תאונת דרכים שתוצאותיה, בין היתר, חבלות משמעותיות להולך רגל. תוך כדי הדיונים בתיק נפטר הולך הרגל וזאת ללא קשר סיבתי לתאונה. בית המשפט פרט בהרחבה בגזר דינו את החבלות שנגרמו להולך הרגל כתוצאה מהתאונה, ובין יתר רכיבי הענישה הטיל על הנאשמת תשלום פיצוי לעזבון הנפגע.

ב"כ הנאשמת ערער לבית המשפט המחוזי. בפסק דינו של בית המשפט המחוזי (עפ"ת 38615-11-13) קבע כבוד השופט רענן בן יוסף, בנוגע להרשעת הנאשמת כי "**אין מקום להתערב בקביעות העובדה ובמצאי המהימנות של בית משפט קמא... לא אתערב בהרשעתה של המערערת בדיון.**" אך עם זאת, הורה על קיצור הפסילה בפועל למשך תקופה של 12 חודשים פחות יום כאשר מתקופה זו, תנוכה הפסילה המנהלית בה הייתה הנאשמת.

באשר לשאלת הפיצוי, קבע כבוד השופט כי תחזור לדיון בפני מותב זה, בין השאר, מן הטעם כי ב"כ המערערת לא צירף כצד או כמשיב לערעור את העיזבון לטובתו נפסק הפיצוי.

בית השפט המחוזי הוסיף ונימק החלטתו בכך שהפיצוי נפסק מבלי שהמדינה טענה להטלת פיצוי, מבלי שהנאשמת הועמדה על האפשרות שיוטל פיצוי ומבלי שניתנה לבא כוחה אפשרות לטעון לעצם הטלתו או לשיעורו.

הנה כי כן, בית המשפט המחוזי לא קבע או גילה דעתו כי הפיצוי שהוטל על ידינו אינו מוצדק אלא קבע כי לאור העילות שפורטו לעיל (אי הימצאות נציג העיזבון כצד לערעור ואי מתן ההזדמנות לטעון בשאלת הפיצוי) - "**צריך ששאלת הפיצוי תחזור לדיון בפני בית משפט קמא, אשר ישמע טיעונים לעניין ויחליט כרוב חכמתו בעניין.**"

כהוראת ערכאת הערעור כך נעשה, ומותב זה שמע את טיעוני הצדדים, ושמע את נציג העיזבון אשר העיד ואף נחקר ע"י ב"כ הנאשמת.

בכל הנוגע לעקרון הטלת פיצוי בנסיבות אלו אני סבור כבעבר כי יש להטיל פיצוי על הנאשמת. עיון בעניין ע"פ (ת"א) 70306/06 **יצחק פפרוני נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים), אשר הובא על ידי ב"כ הנאשמת, מעלה כי **"יש הצדקה לפסיקת פיצויים במקרה המתאים גם לטובת נפגעי תאונות דרכים, אף שעומדת להם זכות תביעה אזרחית כלפי חברת הביטוח."**

גם בעניין עפ"ת (חי') 4760-07-12 דב **אברמוביץ נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים), אשר הובא על ידי ב"כ הנאשמת, נקבע כי **"... הפיצויים לנפגעי תאונות הדרכים מוגבלים בהיקפם, והם אינם מקיפים את הנדרש לצורך השבת המצב לקדמותו עד כמה שאפשר. משכך, הניזוק אינו יכול לזכות בפיצויים מלאים על נזקי הגוף שנגרמו לו בתאונת הדרכים" - אשר על כן, ולאור מגבלה זו, "ראוי לעשות שימוש בסמכות זו ולפסוק פיצויים לקורבן העבירה."**

על טבעו המיוחד של הפיצוי הניתן במסגרת **חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, התשל"ה-1975**, כפיצוי מצומצם ועל היחס בינו לבין הפיצוי שבהתאם לסעיף 77 לחוק העונשין, עמדה גם כבוד השופטת טלי חיימוביץ' במסגרת עפ"ת (ב"ש) 2235-04-13 **אלינור בוארון נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים): **"בשונה מתביעה לפיצויים בגין נזקי גוף המיוסדת על דיני הנזיקין הרגילים, הפיצויים לנפגעי תאונות הדרכים מוגבלים בהיקפם, והם אינם מקיפים את הנדרש לצורך השבת המצב לקדמותו, בכל הנוגע לראש הנזק הבלתי ממוני. בנסיבות אלה, איני רואה מקום להימנע משימוש בהוראת סעיף 77 לחוק העונשין. מדובר בנפגעת ששותקה בכל גפיה, והיא מוגבלת לחלוטין עקב רשלנות המערערת. לבטח אין בפיצוי המקסימאלי שבחוק כדי לפצותה על כאבה וסבלה, והפיצוי הנוסף שנפסק על ידי בית משפט קמא הינו טיפה בים."**

ומן הכלל אל הפרט

במקרה דנן, פוצה עזבון המערער על ידי קרנית בסכום של 88,000 ש"ח, אשר, כנאמר בעדותו של בן המנוח, כיסו את כל ההוצאות התכופות לרבות **"בית אבות, עובדת פיליפינית, המון הוצאות של אמבולנסים."** אך **"לא כיסה את הסבל שלנו וגם שלו."**

באשר לסבלו של המנוח נאמר כי עד לקרות התאונה המנוח היה, כעדות בנו, **"עצמאי לחלוטין, גר לבד, בבית עם מדרגות. הלך לבנק לבד, לבית הכנסת כל יום, הלך לקופת חולים, הכל לבד. אפילו לבשל וכביסה הוא עשה לבד"**, וזאת חרף גילו המתקדם, ולאחר התאונה: **"היה שלושה ימים בבית חולים וניסו למצוא סידור סיעודי, הכנסנו אותו לבית אבות שהיה במחלקה סיעודית והוא נמצא שם שלושה וחצי חודשים מאוגוסט ועד אמצע דצמבר ובזמן הזה התחלנו בתהליך של הבאת פיליפינית כי זה לוקח זמן וב- 15/12 לקחנו אותו הביתה, לבית שהוא גר בו קודם עם עזרה פיליפינית שגרה איתו. כמובן שהוא לקח את זה קשה, הוא היה עצמאי לחלוטין ופתאום הוא מנוטרל, לא יכל ללכת לבד, היה צריך עזרה צמודה של הפיליפינית."**

הבנין הוא גם עם מדרגות ואי אפשר היה להוריד אותו בכסא גלגלים אפילו כי בבית לא היתה מעלית. מאותה תקופה והלאה הוא היה בבית כל הזמן, הוא יצא רק לבדיקות רפואיות ואשפוזים."

סבל זה, לא מכומת במסגרת הפיצוי שבמסגרת חוק הפל"ת^ד, ובמסגרת הפיצוי שניתן לעזבון המנוח, כאמור, כוסו רק

ההוצאות התכופות שנגרמו למנוח.

בנוסף יש לציין כי במסגרת איזון בין כלל רכיבי העונש אשר הוטלו על הנאשמת לא הוטל כל קנס לחובת הנאשמת, ואף בכך יש כדי לתמוך במסקנה שאין מקום לבטל רכיב עונשי זה.

יחד עם זאת לאחר שמיעת הטיעונים ועדות בנו של המנוח אני סבור כי יש להפחית בשליש את גובה הפיצוי שהוטל על הנאשמת לסך של 10,000 ₪ שהרי בסופו של יום, כיסה הפיצוי, אותו השתלמו במסגרת ההליך האזרחי, את כל הוצאותיהם התכופות, למעט ראש הנזק של כאב וסבל. משכך נחה דעתי כי יש להפחית את גובה הפיצוי לסך של 10,000 ₪.

לאור האמור, תשלם הנאשמת פיצוי לעזבון הנפגע, סך של 10,000 ₪, אשר ישולמו, בארבעה תשלומים; תשלום ראשון עד ליום 1.6.14.

ניתנה היום, ד' אייר, 4.5.14, בהעדר הצדדים.

מזכירות: לשלוח ההחלטה לצדדים